

Hořící peklo

Byl krásný slunečný den. Nikoho by ani nenapadlo, že tomu bude za pár hodin jinak. Na nedalekém náměstí stál nově zrekonstruovaný hotel. Personál byl výborný, každý dobře věděl, co má dělat.

Byla neděle a hosté zrovna povečeřeli a postupně se vytráceli na své pokoje. Ty byly čisté a tak se hosté cítili příjemně. Ulehli ke spánku a těšili se na nový den, který měl být také jako vymalovaný. Všechno však bylo jinak.

O půl druhé v noci se ale stalo něco nepředvídaného. V jednom z neobsazených pokojů začalo hořet. Oheň se rychle šířil. Lidé, kteří ucítili kouř, postupně vstávali. Ti, co měli štěstí, tak rychle utíkali po schodišti dolů před hotel. Byli ale i tací, kteří už takové štěstí neměli. Oheň jim odřízl unikovou cestu a oni zůstali uvězněni ve svých pokojích. Začala panika: „Co budeme dělat?“, křičeli jeden přes druhého, „Vždyť tady umřeme!“

To už ale duchapřítomný personál zavolal hasiče. Ti byli na místě okamžitě. Rozeběhli se po celém hotelu a snažili se všechny hosty dostat do bezpečí. Vůbec jim nevadilo, že riskují svůj vlastní život. Jeden z hasičů povídá: „Tak a teď musíme jednat rychle!“ Druhý hasič přitaká: „Ano, nesmíme na nikoho zapomenout.“ Pomáhali tam, kde to jen šlo. Ven dostali, jak si mysleli, už všechny. Opak byl však pravdou.

Personál zatím před hotelem kontroloval hosty, jestli jsou všichni. Jeden z nich zděšeně zvolal: „Hrůza! Ještě chybí paní s malou holčičkou z pokoje číslo 23! Neviděl je někdo?“ Bohužel nikdo o nich nic nevěděl. Jeden z hasičů neváhal ani chvíli. Znovu vběhl do hořícího pekla a začal jednat.

Pokoj číslo 23 byl až vzadu a byl už zcela odříznut. Všechno kolem hořelo, jako by to bylo z papíru. Ze zavřeného pokoje se ozýval pouze dětský pláč. „Paní, nebojte se, hned jsem u vás!“, křičel hasič. Nikdo mu ale neodpovídal. Musel rychle proběhnout ohněm a vyrazit dveře, aby se dostal do pokoje.

Na zemi ležela žena a u ní se batolila její dcera. Žena byla v bezvědomí. Asi se hodně nadýchala kouře. Hasič otevřel okno a zavolal na své kamarády: „Tady jsme! Přistavte nám plošinu! Našel jsem je!“ „Ano, už ti ji tam posíláme,“ volal druhý hasič.

Po schodišti už to opravdu nešlo, všude byl strašně hustý dým a plameny šlehaly všude kolem, jako když hoří zrovna zapálená čarodějnice.

Hasič vzal ženu do náručí a oknem ji předal dalšímu hasiči na plošinu. Poté se vrátil i pro malou holčičku, která už také pomalu ztrácela vědomí. Dole na obě už čekali záchranáři, kteří je odvezli do nemocnice.

Hasiči dohasili oheň a už se mohli vrátit zpět na stanici. Hotel sice dost shořel, ale hlavně, že zachránili všechny lidské životy.

Asi o týden později se před hasičskou stanicí objevila žena s malou holčičkou v náručí. Žena měla v očích slzy a řekla: „Můžu mluvit s naším zachráncem? Přišla jsem mu moc poděkovat.“

A tak vše šťastně skončilo. Dík patřil samozřejmě všem hasičům za to, že tak nezištně pomáhají.

Jméno: Pavel Navrátil, 8.B

Základní škola Palachova 2189/35

Žďár nad Sázavou

591 01